

"Супермост"

Варвара Кустовская (ורברה קוסטובסקי)

Марина Аромштам

УЧИТЕЛЬСКИЕ СТРАШИЛКИ

1. Рождение Учителя

Когда Папа женился на Маме, стали они жить-поживать да детей рожать. Первым родился у них Программист. Мама так радовалась, так радовалась — ни в сказке сказать, ни пером описать. А Папа так ликовал, что чуть не улетел на седьмое небо: его Бабушка за ноги удержала. Вторым родился Бухгалтер. И опять все очень радовались. Мама с Папой даже отправились погулять, рядом с банком постоять, чтобы в свое счастье поверить. И Папа все твердил: «Не может быть! Не может быть!» — пока Бабушка не возмутилась: что это он неверующий какой-то? Вот и сорочка на ребеночке зелененькая — вся в долларовых узорах. Чего уж тут сомневаться?!

Третьим родился Учитель. У него так и было на лбу написано: «Учитель!» И Папа тоже все повторял: «Не может быть! Не может быть!» — но уже с другим лицом, и Бабушка его не останавливала. А Мама все смотрела на этого новенького, все вздыхала, грустно так по головке гладила, но не плакала: слезами горю не поможешь! В семье не без... учителя!

2. Обучение учителя

Когда Учитель подрос, его отправили бумажку получать, что он действительно Учитель, а не Бухгалтер и не Программист. Ему бы и так все поверили — на лбу-то написано! Но за такую надпись никто бы не стал выдавать ему зарплату. Платят только за то, что написано в бумажке. Потому что там есть печать. Учитель тоже хотел, чтобы у него зарплата была. С зарплатой можно в магазин пойти и купить себе покушать. А Учитель, хоть и не Бухгалтер и не Программист, а иногда тоже возьмет да и проголодается!

Вот и стал Учитель в специальный учительский институт ходить.

Учился шипеть страшным шепотом и кричать, как на пожаре, из-под земли мел добывать, сидеть на кнопках, есть котлету чайной ложкой и мимическую гимнастику делать. Это особое такое упражнение: ты на кнопках сидишь, а в это время Завуч входит. Так ты, не слезая с кнопок, сразу улыбаться должен. Очень трудно это Учителю давалось. Но он старательный был. Поэтому научился.

А труднее, чем мел из-под земли добывать, и труднее, чем улыбаться, сидя на кнопках, — труднее всего было специальное учительское чувство в себе развить. Любовь к детям называется. Это чувство, оно такое! Чуть кто плюнет, или ругнется,

или мимо унитаза пописает, глядишь — и нет его! Струей смыло.

А если ребеночек к тому же в гриндерах или на платформе с гвоздями, так он и вообще на любовь эту наступить может!

Поэтому, чтобы чувство закалить, сделать его сильным, как Шварценеггер, и боееспособным, как Джеки Чан, Учителю с утра до вечера тренироваться приходилось — ежиков гладить. Погладит Учитель ежиков, погладит, и чувствует, что любовь к детям в нем все нарастает и нарастает. И так она на Учителе выросла, что стала похожа на большую шишку. Тут и дали Учителю бумажку. С печатью. Говорят, теперь не только надпись на лбу, но и шишка твоя всем видна, а потому будем тебе зарплату платить, чтобы и ты — хоть и не Бухгалтер и не Программист — иногда поесть мог. Учитель обрадовался и пошел в школу работать.

3. Жуткие истории

Первая жуткая история

В одном черном-черном городе, на черной-черной улице, в черном-черном доме, за черным-черным столом сидели три ужасных монстра: красный с желтыми зубами, желтый с синими ушами, синий с круглыми глазами.

На черной-черной скатерти стояли три черные-черные тарелки: одна — с красной каемкой, другая — с желтой тесемкой, третья — в синей плетенке.

В черных-черных тарелках лежало праздничное угощение.

На одной — озорные мальчишки. На закуску к ним — кочерыжки. На другой — горстка болтливых девчонок, приправленных миндалем толченым. На третьей — Учитель в сметане с двойками в кармане. Мальчишки шевельнулись, монстры поперхнулись. Девчонки рассмеялись, монстры растерялись. А Учитель такой серьезный, такой послушный! Его-то монстры и скушали.

P.S. Учитель не умер, потому что учителя плохо перевариваются. Но неприятности у него были: потеряв много времени в чужом животе, он не успел сдать вовремя план воспитательной работы и получил выговор.

Вторая жуткая история

Пришел однажды Учитель домой, в тоске от школьной жизни. Смотрит — а у него Черное пятно на потолке. Решил он (вот наивный!), что это его соседка сверху затопила. Лег спать и заснул своим тоскливым учительским сном. А учительская кровать стояла как раз под Черным пятном. И снится Учителю, что зовет его кто-то страшным директорским голосом: «Вижу стопку непроверенных тетрадок! Это кто тут нарушает порядок?!» Учитель вскочил среди ночи, вытащил из портфеля тетради, а сам крепко за красную ручку держится — для храбрости. Открыл первую тетрадь — а там сидит кривая Каляка. Открыл другую — там грязная Маляка. Открыл третью — а в ней завелась преотвратная Бяка. Он Каляку исправил, Маляку умываться отправил. А с Бякой преотвратной не знает, что делать. И так и сяк ее вертит. А она все отвратнее и отвратнее становится и зубами своими желтыми противно клацает: клац-клац-клац. Учитель по ней кулаком — бац! А Бяка как

вцепится ему в палец! Учитель и рукой тряс, и водой Бяку поливал. И уж так страдал, так страдал! Ничего не помогало. Пришлось в поликлинику идти. Там Бяку отодрали и в специальный Музей отдали. Она теперь в пробирке живет. А Учителю разрешили три дня в школу не ходить.

Третья жуткая история

Однажды Учитель всю неделю рассказывал на уроках о жизни природы: то кричал, то квакал, то бабочкой по классу летал. И нервная система у него вконец расшаталась. Решил он немного отдохнуть у своей бабушки. А бабушка его жила за дремучим лесом. И был у нее домик в деревне. Взял Учитель свой портфель, положил туда пирожок, пачку масла «Анкор», бутылочку с «Кока-колой» и отправился в путь. Идет-идет по тропинке, устал, решил отдохнуть. Присел на пенек, открыл портфель, чтобы мешочек с завтраком достать, только хотел пирожок надкусить, у него над правым ухом кто-то как закрикает: «Вижу-вижу! Не садись на пенек! Не ешь пирожок!» Учитель чуть не подавился. Вскочил, сунул пирожок в карман и быстро дальше пошел. Идет-идет, устал, решил отдохнуть. Присел на пенек, открыл портфель, достал бутылочку с «Кока-колой», только отпить хотел, а у него над левым ухом кто-то как заквакает: «Не пей «Кока-колу»! Колюшкой станешь!» Учитель чуть не поперхнулся. Дрожащими руками крышечку завинтил и быстро-быстро дальше пошел. Идет-идет, устал. Только хотел на пенек присесть, вылезает из черной норы, из-под гнилой коры Зеленая Рука, шевелит бородавчатыми пальцами и говорит: «Учитель-Учитель! Отдай мне свое масло!» Учитель от ужаса портфель в кусты закинул и бегом по дороге припустил. Прибегает к домику в деревне. Стучит. Никто не отвечает. Дернул Учитель за веревочку, дверь и открылась. Вошел он в домик и зовет: «Бабушка! Где ты?» Чувствует, кто-то его за плечо трогает. Обернулся: А-а-а!..
Рассказывай дальше сам, если ты такой смелый!

Четвертая жуткая история

Пошел однажды Учитель в прачечную белье получать. Дали ему пачку простыней. Он смотрит: одна простыня какого-то странного цвета — фиолетовая. Учитель и говорит: «Заберите эту простыню обратно. У меня такой не было». «Ну и что, что не было, — отвечает приемщица. — А теперь будет. Мы всем учителям такие простыни выдаем». И хитро так ему подмигивает. Пришел Учитель домой и лег спать. Тут Фиолетовая Простыня вылетела и давай Учителя будить: «Проснись, Учитель! Я тебе песенку спою. А не проснешься, я тебя душить буду!» Учитель открыл глаза и говорит: «А ну-ка, перестань вопить. Мне песенки в школе надоели». Перевернулся на другой бок и снова заснул. А Простыня снова взлетела и давай Учителя будить: «Проснись, Учитель! Я тебе стишок прочитаю: «Сижу за решеткой, орел молодой...» А не проснешься, я тебя душить буду!» Учитель глаза открыл и говорит так строго-престрого: «Ты когда-нибудь спокойно лежать будешь? У меня от этих стишков уже в школе голова ныла». Перевернулся на живот и снова заснул. Тут Простыня еще пуще летать стала. Пузырится, надувается, крыльями хлопает: «Проснись, Учитель! Я тебе анекдот расскажу: «Приходит как-то раз Вовочка в школу...» Тут Учитель вскочил да как заорет: «Ах ты, гадкая Простыня! Ни совести у тебя нет, ни правового сознания!

Ты почему мое право на сон нарушаешь? Вот я тебе двойку-то поставлю! И родителей твоих фиолетовых вызову, чтоб прогладили тебя хорошенько!» Простыня как-то сразу обмякла, набухать перестала. Учитель ее свернул и в корзинку с грязным бельем засунул. А потом снова в прачечную сдал. В стирку с отбеливанием.

Последняя жуткая история

Однажды Учитель провел родительское собрание: про жвачку, про культурные ценности, про ремонт в туалете, про то, как Маша кинула в Петю бумажку, а Петя погнался за Машей, а Маша врезалась в Сашу, а Саша упал прямо под ноги Директору, а Директор посмотрел на него грозно, но ничего не сказал и тоже упал. Прямо на дверь. Дверь сломалась. Дворник дядя Боря очень возмутился и посчитал это вмешательством в его внутренние дела...

Провел Учитель родительское собрание, и язык у него совсем распух. Совсем во рту не шевелится. Идет он домой поздно вечером. Видит — на дороге черная кошка сидит. Учитель хотел сказать: «Брысь!» — да не смог. А кошка уставилась на него своими зелеными глазами и как замыкает человеческим голосом:

Кто работал в школе

Много-много лет,

У того на кухне

В шкафчике скелет!

И перебежала дорогу. Учитель хотел ее перегнать, да не смог: устал очень.

«Теперь, — думает, — придется с этим скелетом разбираться».

В кухне у Учителя был маленький шкафчик. Стенной. В нем туалетная бумага хранилась, антимошь и смазочное масло с истекшим сроком годности. «Где ж тут скелету уместиться? — засомневался Учитель. — У нас в лаборантской есть скелет, так он полкомнаты занимает!» Открыл шкафчик и видит, в углу, за треснувшей чашкой, примостился маленький такой Скелетик, меньше котенка. Учитель даже расстроился: «Вот она, благодарность за мой многолетний труд! Скелет, и тот ростом не вышел». Хлопнул дверцей с досады и пошел спать.

А Скелетик вылез из шкафчика, подошел к учительской кровати и ласково так говорит: «Не смотри, Учителюшка, что я такой маленький. Расскажи-ка мне лучше про свои огорчения». Учитель говорить не может, взял бумажку, написал: «Жвачка, драчка, унитаз. И директор против нас». Скелетик как хрустнет своими суставчиками! Откуда ни возьмись явились мамки да няньки, в школу побежали, жвачку отодрали, унитаз установили, дверь починили, дворника дядю Борю усмирили, а по стенкам культурные ценности развесили — картины да лозунги разные: «Чтоб директора не сбить, надо медленно ходить!», «Если ты жвачку любишь, ты родную школу губишь!», «Кто ругаться будет матом, перестанет быть нам братом!»

На следующий день Учитель пришел в школу, а его к Директору вызывают — значок за отличную работу получать. Директор говорит: «Сила духа — главное оружие учителя!» А Учитель все по-своему понял и в блокнотик себе записал: Если есть в шкафу скелет,

To не нужен пистолет!
Все!

סיפורים מטרידים מחיי המורה

מרינה ארמושתם

1. הולדתו של המורה:

כאשר אבא התנשא לאמא, הם התחילו לגור ביחד ו להוליד ילדים.
הבכור היה מתכנת. אמא היתה כל כך שמחה, כל כך שמחה, על אושר כזה לא תקראה בספרים ו לא תוכל לתאר עם עט.
ו אבא היה כו שמח, שכמעט ולא עף לרקיע השביעי, סבתא החזיקה אותו ברגליים.
השני נולד רואה חשבון. ועוד פעם כולם היו מאושרים. אמא ואבא אפילו יצאו לטייל ליד הבנק, בשביל להאמין לאושרם. אבא לא הפסיק להגיד:-לא יאומן! לא יאומן!, עד שסבתא שאלה:-האם הוא כופר? הנה אפילו החיתול שלו ירוק עם סימני דולר. אפשר לחשוש בזה שהוא כופר?!
השלישי נולד מורה. זה אפילו היה כתוב לו על המצח. גם הפעם אבא אמר:- לא יאומן! לא יאומן!
רק עם הבעת פנים קצת משונה, סבתא החליטה לא להפריע לו. אמא הסתכלה על הקטן, נאנחה, ועם עצב ליטפה אותו על השכם. אבל היא לא בכתה, כי ידעה הדמעות לא יעזרו למצב!
גם אין משפחה בלי... מורה!

2. לימודי מורה:

כשהמורה גדל, שלחו אותו לקבל פתק שהוא באמת מורה ו לא כמו אחיו רואה חשבון או מתחנת. היו מאמינים לו גם ככה, כי על המצח כתוב! אבל אף אחד לא היה משלם לו משכורת על הקדשה זו. משלמים רק על משכתוב בפתק, בגלל שיש שם חתימה. המורה גם רצה שיהיה לו משכורת. עם כסף אפשר ללכת לחנות ולקנות אוכל. גם אם הוא היה רק מורה הוא גם היה רעב לפעמים. אז המורה התחיל ללמוד באוניברסיטה מיוחדת למורים. הוא למד לדבר בלחישה מאיימת ו לצעוק כמו בזמן השריפה, להשיג גיר בכל מקום אפשרי, לשבת על כפתורים, לאכול קציצה עם כפית ו לעשות "ספורט פנים". זה תרגיל מיוחד: אתה יושב על כפתורים, ובול ברגע שההנהלה נכנסת אתה צריך להתחיל לחייך בלי לקום מהכפתורים. זה היה כשה למורה. אבל היה בו הרבה רצון טוב, ו בעזרת זה הוא הצליח. אבל היה דבר יותר כשה מלמצוא גיר או לשבת על כפתורים. זה היה לפתח רגש מיוחד! הרגש הזה נקרא: אהבה לילדים. הוא מאוד מיוחד למשל מישהו יורק, מקלל, או משתין מחוץ לאסלה, הרגש נאלם כאילו הוא אף פעם לא היה קיים אצלו. ואם ילד בא עם נעלי גרינדר או נעלי פלטפורמה עם מסמרים, אז הוא בכלל יכול למחוץ את הרגש זה! אז בשביל לחזק את הרגש, שיהיה חזק כמו שוורצנגר או גקי צאן, המורה התאמן. מהבוקר עד הלילה הוא ליטף קיפודים, כך הוא הרגיש שאהבה לילדים גודלת ו גודלת אצלו. אהבה זו גדלה לא רק בליבו של המורה אבל גם על המורה כמו נפחות גדולה. ו בגלל זה נתנו לו את הפתק עם החתימה. ו אמרו: עכשיו לא רק המשפט על המצח אומר שאתה מורה, אבל גם

הנפיחות שכולם רואים. אנחנו נשלם לך משכורת, בשביל שאתה, אפילו שאתה לא רואה חשבון או מתחנת, אבל יכולתה לאכול המורה היה שמח, והלך ללמד בבית ספר.

3. סיפורים מטרידים:

מ.1:

בעיר מאוד שחורה, ברחוב מאוד חשוך, בבית מאוד שחור, בשולחן מאוד שחור ישבו שלושה מפלצות: אדום עם שניים צהובות, צהוב עם אוזניים כחולות, וכחול עם עיניים עגולות. על מפית מאוד שחורה, היו שלושה צלחות מאוד שחורות: אחת- היתה עם שוליה אדומה, שנייה- היתה עם ציורים צהובים, שלישית- היתה בסלסלה כחולה. בצלחות שחורות היו פינוקים לחג! על אחת- בנים שובבניים. כמתאבן- ספדים. על השנייה- קבוצה של בנות פטפטניות עם מנדל. על השלישית- היה מורה מכוסה בשמנת עם ציונים גרועים בכיס. הבנים זזו, המפלצות נחנקו. בנות צחקו, המפלצות נהיו אבודים. ורק המורה נשאר מאוד רציני ורגוע! אותו המפלצות אכלו.

p.s:

המורה לא מת, בגלל שמורים לא מתעכלים בכלות. אבל זה לא אומר שהכל עבר בשלום: המורה עיבד הרבה זמן בקיבה של המפלצת. ובגלל זה לא הגיש בזמן את העבודה, וקיבל נזיפה מההנהלה.

מ.2:

המורה חזר הביתה, עם עצב בגלל חיי הבית ספר. מסתכל על התקער ורואה כתם שחור. הוא החליט (איזה תמים!) שזה שכנתו מקומה מעל הציפה אותו. אז הוא הלך לישון, ומיד נרדם. הוא חולם שמישהו קורא לו, עם קול מפחיד של מנהל: "אני רואה הר של מחברות שלא נבדקו, מי זה שלא מכבד את החוקים?!" המורה התעורר בלילה, ישר הוציא את המחברות, וביד השנייה הוא החזיק את עטו האדום בשיא הכח, בשביל האומץ. פותח את המחברת הראשונה, שם כתם בשם קלקה. פותח את השנייה ושם יושב כתם בשם מלקה. פותח את השלישית ושם כתם בשם בקה. את קלקה הוא שיפר עם עטו, את מלקה שלך לדוש. אבל מה לעשות עם בקה? הוא גודל ונהיה יותר ויותר מפחיד, הוא מעיים על המורה עם שיניים הצהובות שלו. המורה רוצה להרביץ לו עם אגרופ, אבל בקה נשאר על האצבע של המורה. המורה מנסה לשטוף אותו עם מים, או שהוא מזיז את היד מצד לצד מאוד מהר. אבל שום דבר לא עוזר, בקה מחזיק חזק את האצבע. אז המורה מחליט לנסוע לבית חולים. שם הורידו את בקה ושלחו אותו למוזאון. עכשיו הוא גר במבחנה. והמורה קיבל חופש של שלושה ימים.

מ.3:

פעם אחת, המורה לימד על טבע שבוע שלם. הוא או עשה קולות של ברווז, צפרדע, או עף בכל הכיתה כמו פרפר. כל זה הוביל לבעיות עם מערכת עצבים. אז הכלית המורה לנסוע לסבתא שלו. סבתא גרה מעבר ליער, והיה לה בית קטן בכפר. לקח מורה את תיקו, שם בו לחמנייה, חמאה "אנקור", בקבוק "קוקה-קולה" ו התחיל את דרכו. הוא הולך בשביל, התעייף, והחליט לקחת הפסקה. התיישב על גזע העץ, פתח את התיק בשביל להוציא את האוכל, כבר כמאת נגס בלחמנייה, פתאום הוא שומע ברוז ליד האוזן הימנית: "אני רואה, אני רואה! אל תשב על הגזע!"

אל תוכל את הלחמנייה!", המורה כמאט ולא נחנק. קם במהירות, החזיר את הלחמנייה לכיס ומהר המשיך את דרכו. הוא הולך בשביל, התעייף, והחליט לקחת הפסקה. התיישב על גזע העץ, פתח את התיק בשביל להוציא בקבוק "קוקה-קולה", רק רצה לקחת שלוק, הוא פתאום שומע צפרדע ליד האוזן השמאלית שלו: "אל תשתה 'קוקה-קולה'! תהפוך לקולושקה!" המורה עוד פעם כמעט נחנק. סגר את הבקבוק עם ידיים רועדות, והמשיך בשיא המהירות את דרכו. הולך, והולך, והתעייף. רק רצה להתיישב על גזע העץ, יוצא מהחור השחור, מהקליפה הרקובה, יד ירוק, מזיז את אצבעותיו עם יבלות ו אומר: "מורה-מורה! תיתן לי את החמאה שלך!" המורה מהפחד זרק את תיקו לשיחים ורץ מהר בשביל. מגיע לביתה של סבתא בכפר. דופק בדלת. אף אחד לא עונה. משך המורה בחוט, והדלת נפתחה. המורה נכנס לבית וצועק: "סבתא! איפה את?" מרגיש שמישהו מחזיק לו את הכתף. הסתובב: אאאאאאאא!..

תספר את המשך אתה, אם אתה כזה אמיץ.

מ.4:

יום אחד הלך המורה למכבסת לקבל את הכביסה. נתנו לו סדינים. הוא מסתכל: אחד מהסדינים בצבע מוזר: סגול. אז המורה אומר: "תיקחו את הסדין הזה בחזרה. אף פעם לא היה לי כזה." "ומה שאף פעם לא היה-ענתה לו המזכירה- עכשיו יהיה. אנחנו נותנים כאלה לכל מורה." וקרצה לו בערמומיות. חזר המורה הביתה והלך לישון. והנה הסדין הסגול יוצא מהחבילה, והתחילה להעיר את המורה: "תתעורר, מורה! אני אשיר לך שיר. ואם לא תתעורר עכשיו, לא תתעורר יותר בכלל!" פתח המורה את עניו ואמר: "תשתקי מהר. נמאס לי השירים עוג בבית ספר." התגלגל לצד השני של המיטה ונירדם. הסדין לא נרגע, עוד פעם התחיל את מורה להעיר: "תתעורר, מורה! אני אספר לך פואמה קטנה: 'יושב לבדי מאחורי כלוב, נשר צעיר...'", אם אתה לא תתעורר עכשיו לא תתעורר יותר!" מורה פתח את עניו ואומר בקפדנות: "אתה תירגע מתישהו? יש לי כבר כאבי ראש מפואמות ושירים בבית ספר". שכיו על הבטן שלו, ועוד פעם נרדם. הסדין כבר התעצבן והתחיל לעוף מאוד חזק. אתחיל להעלות בועות, התנפח, ונופף עם הכנפיים שלו: "תתעורר, מורה! אני אספר לך בדיחה: 'יום אחד מגיע בובוצקה לבית ספר...'", פה הסדין עלה למורה על העצבים: "סדין מגעיל! אין לך מצפון! למה אתה הורס לי את השינה? אני אשים לך ציון גרוע! ואת הוריך לבית ספר, ושהם יגהצו אותך כמו שצריך!", הסדין ישר נירגע. המורה שם אותו בסל עם כביסה. ועוד פעם החזיר אותו למכבסה. לכביסה עם אקונומיקה.

מ.5:

פעם המורה עשה אספת הורים, בקשר ל: מסטיקים, ערך של התרבות, שיפוצים בשירותים, על איך משה זרק על פתיה נייר, פתיה התחיל לרוץ אחריה, משה דחפה את סשה, סשה נפל ליד רגליו של המנהל, המנהל הסתכל עליו עם מבט מעיים, אבל המנהל שתק וגם נפל. בול על הדלת. הדלת נשברה. חצרן דוד בוריה כעס והחשיב את זה כהפרעה בעסקים שלו... העביר מורה את אספת הורים, והלשון שלו התנפח. בכלל לא זז בפה. הוא חוזר הביתה כבר מאוחר. רואה-על הדרך חתולה שחורה. המורה רצה להפחיד אותה, אך לא הצליח. החתולה הסתכלה עליו עם עיניים הירוקות שלה והתחילה לילל כמו בן אדם:

מי שעבד בבית ספר

הרבה הרבה שנים,

אז אצלו במטבח

יש לו שלד בארון!

ו עברה למדרכה אחרת. המורה רצה לעקוף אותה, אך לא הצליח, התעייף מאוד. "עכשיו-חושב הוא לעצמו, -אצטרך לעשות משהו עם השלד הזה". במטבח שלו היה ארון קטן. הוא שמר שם נייר טואלט, אנטימול, ושמן שהיה פק תוקף. "איפה השלד ימצא פה מקום?-חשב לעצמו המורה. -יש לנו במעבדה שלד, אך הוא לוקח חצי מהחדר!" המורה פתח את הארון, ורואה בצד שלדון קטן, יותר קטן מחתול. המורה אפילו נהיה עצוב: "אנה היא, הכרת תודה על כל השנים שלי כמורה! שלד שאפילו לא גדול." הוא סגר את הארון, ועצב הלך לישון. השלדון יצא מהארון והלך למיטה של המורה. ובקול רך אמר: "אל תסתכל על הגודל שלי, יהיה יותר טוב אם תספר לי על משמפריע לך." המורה לא הצליח לדבר, אז לקח נייר וכתב: "מסטיק, קרב, טואלט. והמנהל נגדנו". השלדון הזיז את מפרקיו. ומשום מקום הגיעו אימהות ומטפלות, ישר רצו לבית ספר, מסטיקים הוציאו, שירותים שיפרו, דלת שבורה החליפו לחדשה, את חצרן דוד בוריס הרגיעו, ועל הקירות הדביקו שלטים על ערך התרבות: "כדי לא להפיל אנשים, צריך להיות זעירים!", "לא שמרתה על ניקיון כיתה, אם לעסת מסטיק!", "אם אתה רוצה להיות איתנו, אל תקלל אותנו!" יום למחרת הגיע המורה לעבודה, ואתו רוצה לראות ההנהלה-ו המורה קיבל פרס על עבודתו המוצלחת. המנהל אמר: "כוח הרצון-הנשק העיקרי של מורה!" והמורה הבין זאת באופן שלו וכתב בפנקס שלו: אם יש בארון שלד,

אז לא צריך שום אקדח!

הסוף!